

Poemes d'amor per al Carles Riba

L'escriptora tarragonina Olga Xirinachs va resultar guanyadora de l'edició de 1987 del premi de poesia Carles Riba amb el llibre de poemes amorosos *Llavis que dansen*. L'acte d'entrega de premis, que aquest any s'ha desvinculat de la Nit de Santa Llúcia, es va celebrar a la nova seu d'Enciclopèdia Catalana, al carrer de la Diputació, de Barcelona. L'obra finalista fou *L'ull dels clapers*, del poeta Damià Huguet. En l'acte, Pere Gimferrer va pronunciar una conferència sobre la poesia i els llibres, tot fent gala d'una exquisida erudició sobre xifres de tiratges de poemaris.

Olga Xirinachs va declarar que el premi era per a ella «una emoció inesperada», al moment de recollir-lo. No obstant, l'autora, que es va iniciar en la poesia per fer posteriorment el salt a la narrativa, en els darrers anys ha aconseguit una llarga llista de premis. Començant pels Jocs Florals, on va arribar a Mestra en Gai Saber, i més endavant amb el Josep Pla, el 1983 per *Interior amb difunts*, el Sant Jordi el 1984 amb *Al meu cap una llosa* i, finalment, el Ramon Llull de l'any passat amb *Zona marítima*. Després, ha publicat un recull de narracions titulat *La mostela africana* i actualment escriu una novel·la basada en un creuer amb el Queen Elizabeth que va realitzar gràcies als diners del premi Ramon Llull. Amb el mig milió de pessetes del Carles Riba —cent mil de les quals són en concepte de drets d'autor— Olga Xirinachs no sap encara què farà.

Llavis que dansen, el recull premiat, inclou poemes escrits entre el setembre del 85 i el maig del 87. L'autora els ha anat escrivint en un dietari en què treballa constantment i, arribat el moment, n'ha fet el recull presentat al premi. «No he deixat mai de dedicar-me a la poesia —diu Olga Xirinachs—, encara que darrerament potser he treballat més en la prosa».

Amb l'acte d'entrega del premi Carles Riba, s'inaugurava la nova seu de la Fundació Enciclopèdia Catalana. Olga Xirinachs, amb «Llavis que dansen», tornava a la seva primera editorial.

C. S.

Olga Xirinachs, entre Gimferrer i Joaquim Ferrer.

El títol, inspirat per un vals d'Eric Satie, romandrà definitivament tal com fou presentat a concurs, en el qual l'autora s'amagava sota el pseudònim de Magdalena Canals. No es canviarà, com es va dir al moment de la lectura del veredict per *La pell*, sinó que aquest es mantindrà com a títol d'una de les parts del llibre.

De les tres parts de què consta *Llavis que dansen*, els poemes de la pri-

mera estan encapçalats per cites de les *Bucòliques* de Virgili, a la segona els encapçalaments són noms de perfums francesos, i a la tercera part, novament cites, dels *Naufragis* d'Ungaretti.

Per a l'autora, aquest premi ha estat tant un retorn a casa —«els meus primers llibres de poemes van ser publicats a Els llibres de l'Óssa Menor»—, com la recuperació d'una assignatura pendent, ja que en els inicis de la seva trajectòria literària s'havia presentat diverses vegades, infructuosament, al Carles Riba.

El jurat del premi estava compost per Maria Mercè Marçal, Josep Pedreira, Jordi Sarsanedas, Ricard Torrents i Xavier Bru de Sala. Aquest va destacar en l'acte de proclamació dels finalistes, realitzat una setmana abans del lliurament del premi, l'elevada participació —83 obres presentades—, l'augment de la qualitat respecte a edicions anteriors i la progressiva desaparició d'influències molt marcades de determinats poetes catalans del segle XX.

La nova seu d'Enciclopèdia Catalana, que va acollir el seu primer acte oficial amb aquesta entrega de premis, és un edifici modernista de l'arquitecte Enric Sagnier que ha estat restaurat sota la direcció de Jordi Bonet. Construït per una branca de la família Garriga-Nogués, i amb una sala de billar ornamentada per uns magnífics vitralls, el lamentable estat de conservació feia témer que acabaria enderrocat i ocupat per un bloc de pisos.

A més d'albergar les dependències d'Edicions Proa i d'Enciclopèdia Catalana, als pisos superiors, la planta noble de l'edifici contindrà una biblioteca especialitzada en temes econòmics i en enciclopèdies. El llegat de Banca Catalana, d'una banda, i la mateixa feina realitzada per Enciclopèdia Catalana han decantat la decisió en aquest sentit a l'hora de decidir el caire que es donava a la futura biblioteca.

La planta principal de l'edifici conté també el saló d'actes on es va lliurar el premi Carles Riba i la futura sala de juntes de la Fundació Enciclopèdia Catalana. Aquesta sala era ocupada el dia de l'entrega del premi per un monumental pastís que reproduïa tota la façana principal de l'edifici, feliçment recuperat per a la ciutat. □